

HANNIBAL MARIA KOSIŃSKI

7 XII 1949 – 14 IX 2020

Hannibal Maria Kosiński – Marian (bo tak chciał, aby się do Niego zwracano) – całe swe życie zawodowe poświęcił książkom. Urodził się 7 grudnia 1949 roku we Wrocławiu. Po maturze (1967) w III LO im. Adama Mickiewicza rozpoczął studia na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu (obecnie Uniwersytet Przyrodniczy). Jednak ze względu na stan zdrowia musiał z nich zrezygnować i zmienić plany. Niewątpliwie wpływ na dalsze wybory życiowe Mariana miała jego mama – Anna Kosińska, wieloletnia redaktorka Wydawnictwa Ossolineum PAN we Wrocławiu i ceniona w środowisku literackim młodych wrocławskich poetów promotorka ich twórczości.

W 1972 roku Marian ukończył Pomaturalne Studium Kulturalno-Oświatowe i Bibliotekarskie i w marcu 1973 roku został przyjęty na stanowisko pomocnika bibliotekarza do Działu Numizmatyki i Sfragistyki Biblioteki Zakładu Narodowego im. Ossolińskich PAN we Wrocławiu. Do jego obowiązków należało m.in. ewidencjonowanie zbiorów numizmatycznych oraz selekcja materiałów do publikacji zatytułowanej: *Moneta, medal, order. Katalog wystawy własnych zbiorów numizmatycznych Biblioteki Zakładu Narodowego im. Ossolińskich* autorstwa dr. Józefa Szwagrzyka.

W 1977 roku, po wcześniejszym awansie na stanowisko młodszego bibliotekarza, został przeniesiony do Działu Opracowania i jeszcze w tym samym roku – do Działu Gromadzenia. Tam zajmował się wyszukiwaniem druków wakujących w zbiorach Biblioteki, zarówno w prywatnych ofertach

Hannibal Maria Kosiński

sprzedaży, na rynku antykwarycznym, podczas aukcji, jak i w ramach wymiany druków między bibliotekami. Równolegle prowadził zapisy w księgach akcesyjnych pozycji wpływających do zbiorów. Wkrótce też awansował do stopnia bibliotekarza.

Praca w Dziale Gromadzenia pod okiem kustosa Romana Aftanazego rozbudziła w Marianie zainteresowania książką XIX wieku, a w szczególności silesianami, wratislavianami i leopolitanami. Dzięki jego pracy zasób książkowy Ossolineum wzbogacił się o szereg brakujących wcześniej pozycji. W październiku 1983 roku otrzymał awans na starszego bibliotekarza. W czerwcu 1990 roku dyrekcja Biblioteki powierzyła mu obowiązki

kierownika Działu Gromadzenia, a następnie mianowała na tę funkcję. Sprawował ją do 30 czerwca 1993 roku. W swoim macierzystym Dziale pracował jako starszy bibliotekarz jeszcze do końca grudnia 1994 roku.

Wraz z nowym rokiem rozstał się (za porozumieniem stron) z Zakładem Narodowym im. Ossolińskich, aby odnaleźć nowe pole działania na prywatnym rynku antykwarskim – w antykwariacie prowadzonym przez Andrzeja Jaworskiego we Wrocławiu. Nie oznaczało to jednakże zerwania kontaktów z Ossolineum. Doskonale bowiem znając profil zbiorów ZNIO, często informował bibliotekarzy z dawnego działu o ciekawych książkach, jakie trafiły do antykwariatu, a które mogłyby uzupełnić ossoliński księgozbiór.

Hannibal-Marian był również czynnym działaczem Komisji Zakładowej „Solidarności”. Regularnie dostarczał do zbiorów Biblioteki wydawnictwa kolportowane przez Zarząd Regionu „S”, a w stanie wojennym pośredniczył w pozyskiwaniu do zbiorów nielegalnych druków podziemia wydawniczego. 27 marca 1981 był jednym z koordynatorów czterogodzinnego strajku ostrzegawczego NSZZ „Solidarność” w ZNIO.

Tyle fakty – miejsca i daty. Ale równie ważne jest to, że Marian był przede wszystkim przyzwoitym człowiekiem. Dobrym mężem, lojalnym pracownikiem, przyjacielem, kolegą. Zawsze gotowym do pomocy. Miał jasno określony system wartości, którego zawsze przestrzegał. Był szczery, prawdomówny i kochał zwierzęta.

Jako namiętny czytelnik, zbieracz i kolekcjoner posiadał sporą wiedzę na rozmaite tematy. Szczególnie zaś interesowała Go historia Wrocławia. Przez całe życie gromadził więc wszelkie informacje na temat ukochanego miasta. Jego dom pełen był nie tylko książek czy czasopism, ale i wycinków, map, planów i różnych, w ten czy inny sposób związanych z Wrocławiem przedmiotów. Z tego powodu był znanym i cenionym w środowisku bibliofilów i kolekcjonerów doradcą i koneserem.

Poza tym był człowiekiem, którego się po prostu lubiło i chętnie przebywało w jego towarzystwie. Tradycyjnie co roku w ostatnich dniach grudnia spotykaliśmy się w wąskim gronie przyjaciół, aby skomentować w nieco swobodniejszej atmosferze wydarzenia polityczne i plotki środowiskowe mijającego roku.

Zmarł po ciężkiej chorobie 14 września 2020 roku. Pochowany został na Cmentarzu Grabiszyńskim.

Zapamiętamy go jako świetnego kompana, wiernego przyjaciela i miłośnika książek oraz kotów.

*Krzysztof Gluziński
Jan Węglowski*